

Aquesta obra ha estat guardonada amb el I Premi Pont Vell de Poesia del certamen literari Vila de Montblanc, 2020. El jurat estava format per Vicenç Llorca, Àngels Moreno, Jordi Pàmias, Ester Martí i Pau Civit.

Amb la col·laboració de:

escarritx
literari

© del text: Josep Civit Mateu, 2021
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2021
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2021
ISBN: 978-84-1303-298-6
DL: L 490-2021
Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

100 anys de Lleida

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Viure és construir un vaixell i un port
ahora, i acabar el port
quan el vaixell ja fa temps que s'ha enfonsat.

IEHUDA AMIKHAI

la taula del naufrag

Aquesta darrera mar hauria d'encabir
totes les edats
de la meva mirada.

Ulls de naufrag, però, tot
el que em queda.

I aquest cos fatigat,
la darrera riba, aquí, tan lluny.

Aus inexistents
ombregen, subtilment, la immensitat
del blau dels cels.

I potser ones es gronxen a l'atzar
vagarós dels vents.

Fermes mans
de cendra i esperança
m'aferren a la taula.

Fondíssimes aigües
m'amenacen
i la suporten.

un infinit enllà

Passaven
aquestes coses: va créixer, precisa,
una pedra fins als cims
d'una de les meves més gosades mans.

El pou? L'univers sencer.

Sondar-ne si eterna
o humana la fondària.

Temps? Una vida.

I cert que hi ha una pedra
que descansa, de temps,
en un seu fons de llot.

Però cert, també, encara més cert,
que en calms oceans de l'univers
i de l'ànima segueix remorejant, audible gairebé,
l'ansia d'una tan llarga

i commovedora embranzida.

aposta

Un temps vaig pensar
en la poesia com aquell altre,
consistent tauló.

Però el poema s'acaba esmunyint,
sempre, cap a una seva cara oculta,
inassolible.

El poema és una misteriosa illa intuïda, enllà
l'horitzó, just on aiguabarregen blaus
cels i mars.

El poema és la musculatura
de la mà aferrada al tauló,
i l'ànim a la braçada.

El poema és apostar-ho tot,
atzar i esforç, a una platja
que potser mai guanyarem,

guardar-se
un as a la màniga.

enderiat

Fons bigarrat
de teulats, l'hotel, just
a la dreta, coloms, tres,
a l'escapçat campanar, pany
triangular de pas zebra...; aquesta

absurda dèria
d'inventariar-ho tot.

Dos gats, ara, en fila
disciplinada, i els ulls
d'aquest nen, just quan comença
a vessar fosca dels cels,

els ulls d'aquest nen
que no entén com
se li ha pogut esmunyir,
tan efímera, l'aventura de la tarda.

No arribaria, puntual, la tristesa,
si no fos per aquesta malaltissa dèria
de posar-li nom a tot.

paradoxal ment

No hi ha res més perillós que viure.

RICARD CREUS

He viscut amb la consciència
de formiga al pati de l'escola.

En un permanent hivern lectiu.

Li he tingut molta,
molta por a la por.

En fondíssimes presons
de prudència m'he reclòs.

I qui si no jo mateix
ha encastat metòdics vidres aflatats
a l'incert mur del desig,

i li ha amagat tots els guants
al neguit de les mans.

Qui si no jo mateix pateix ara
dolorosa, cruel,
inguarible ferida per tanta vida
malversada a l'altra banda.